«ورنر هرتسوگ» باز هم ایفای نقش کرد

«ورنر هرتسوگ» کارگردان مطرح سینمای آلمان اعلام کرد که در یک فیلم استودیویی بازی کرده است. به گزارش هنر و تجربه، این فیلم‌ساز تحسین‌شده در زمان حضور در اولین نمایش مستند تازه‌اش با عنوان «ملاقات با گورباچف» در جشنواره بین‌المللی فیلم تورنتو ناگهان در گفت‌وگو با «ایندی‌وایر» به این موضوع شاره کرد که: «به‌تازگی بازی در نقشی در یک فیلم استودیویی را به پایان رسانده‌ام.»

تابوت‌گردانی یک رسم قدیمی و بازماند

تابوت‌گردانی از چه زمانی در ایران رواج یافت؟

بسیاری از مردم درباره تابوت‌گردانی در دسته‌های عزا اطلاع درست و روشنی ندارند و این عمل را یک رسم قدیمی و بازمانده از گذشتگان می‌دانند. اما واقعا تابوت‌گردانی از چه زمانی در ایران مرسوم شد؟

به گزارش ایسنا، اگر از مردم بپرسید چرا عمل تابوت‌گردانی را انجام می‌دهند؟ در پاسخ می‌گویند: «چون اجدادمان در سوگواره‌های شهیدان دینی تابوت‌های آنان را می‌ساختند و در سالگرد شهادت‌شان با دسته‌های عزا می‌گرداندند، ما هم آداب و رفتار آن‌ها را تقلید و تکرار می‌کنیم».

توجیه مردم از این گونه مراسم و آیین‌ها، کلی و براساس شنیده‌ها و گفته‌هایی است که سینه به سینه از گذشتگان به آیندگان رسیده است. اما این توجیهات ما را کمابیش به دریافت بخشی از واقعیت‌ها کمک می‌کند. ساختن تابوت‌های تمثیلی شهیدان و آیین حمل آن‌ها در دسته‌های عزا در فرهنگ ایران پیشینه بسیار طولانی دارد.

علی بلوکباشی- در کتاب «در فرهنگ خود زیستن و به فرهنگ‌های دیگر نگریستن» درباره تابوت‌گردانی آورده است: بنابر روایات تاریخی مردم ماورالنهر تا نخستین سده‌های اسلامی هر ساله در مراسم یادمان سال‌مرگ سیاوش، پورکاووس و قهرمان اسطوره‌ای ایران که خون پاکش به ناحق به زمین ریخت شبیه او را می‌ساختند، در محملی می‌گذاشتند و بر سر زنان و سینه کوبان و نوحه‌گویان در شهر می‌گرداندند. ابوبکر محمد نرشخی که خبر این واقعه را در قرن سوم هجری قمری در تاریخ بخارا می‌آورد می‌نویسد «افراسیاب داماد خویش را که سیاوش نام داشت، بکشت. مردمانی بخارا را در کشتن سیاووش نوحه‌هاست، چنان‌که در همه ولایت‌ها معروف است».

سیاوش در تابوت

گرگوار فرامکین- باستان‌شناس روس- در شرح دیوارنگاره‌های بازمانده از سده‌های هفتم و هشتم میلادی در پنج کَنت کنار رود زرافشان حدود ۷۰ کیلومتری سمرقند به صحنه سوگواری سیاوش اشاره می‌کند. دیوارنگاره سوگ سیاوش نمونه‌ای از نقاشی‌های زیبای دیواری است و طرحی از آن در کتاب این باستان‌شناس آمده است. در این نقاشی پیکره نمادین سیاوش را در یک تابوت نشان می‌دهد که سوگواران گریان و بر سر و رو زنان در پیرامون آن گرد آمده‌اند و آن را بر دوش می‌کشند.

شیعیان جهان به ویژه ایران در نمایش‌های آیینی مذهبی و دسته‌های عزاداری خود در ایام سوگواری‌های مذهبی صندوق‌ها، صورت‌ها، شبیه‌ها و شعارهایی را به شکل تابوت، ضریح (صندوق گور)، نخل و مانند آن‌ها می‌سازند و به یاد شهیدان دینی در گذرها و محله‌ها می‌گردانند. این رسم در بین شیعیان احتمالا هم زمان با تشکیل نخستین تجمع‌های شیعی در مجالس سوگ شهیدان دین و راه افتادن دسته‌های زائر مرقد امیرمومنان حضرت علی (ع) و امام حسین (ع) رواج یافته است.

گزارش‌هایی درباره کاربرد شعاری مخصوص در بین شیعیان از اوایل سده پنجم هجری در دست است که شیعیانِ محله‌ی کرخ در بغداد هنگام رفتن به زیارت مزار امیر مومنان و سیدالشهدا دستگاه‌های آرایه بندی و طلاکار شده‌ای به نام منجنیق با خود حمل می‌کردند.

نوشته‌های سیاحت‌گران خارجی درباره تابوت گردانی

سیاحت گران خارجی که در دوره صفوی به ایران آمده‌اند نیز جسته و گریخته گزارش‌هایی از رسم تابوت‌گردانی در دسته‌های عزا در سفرنامه‌های خود نوشته‌اند.

پیترو دلاواله جهانگرد ایتالیایی در وصف مراسم عزاداری عاشورا سال ۱۰۲۷ قمری به حمل تابوت‌هایی در دسته‌های عزا اشاره می‌کند که دورادور آن‌ها را با مخمل سیاه پوشانده بودند و روی هر تابوت یک عمامه سبز و یک شمشیر گذاشته و سلاح‌هایی از اطراف آن آویخته بودند.

از شیوه عزاداری‌های مردم ایران در دوره زندیه و قاجاریه نیز گزارش‌هایی شده است. مثلا ویلیام فرانکلین از آیین سوگواره محرم در شیراز یاد کرده و نوشته است در روز عاشورا تابوت‌های شهدا را که با خون آغشته بودند آوردند. روی این تابوت‌ها شمشیر و عمامه‌های شهیدان را که با پرهای حواصیل (نام پرنده‌ای) تزیین کردند، گذاشته بودند.

در فرهنگ مردم جوامع سنتی معمولا تاریخ با افسانه درمی‌آمیزد و رویدادهای تاریخی به صورت نمونه‌های ازلی و روایت‌های اسطوره‌ای درمی‌آید. بینش مردم عامه عموما بینشی فرا تاریخی است و مردم با منطقی اسطوره‌ای به تاریخ نگاه می‌کنند و وقایع و شخصیت‌ها و قهرمانان تاریخی را با الگوهای ذهنی خود می‌سازند و ارزیابی می‌کنند. میرچا الیاده می‌گوید: «مردم میل دارند برای رویدادهای تاریخی توجیهی فراتر از تاریخ بیابند از این رو در تبدیل تاریخ به نمونه‌های کهن ازلی شخصیت تاریخی را به پهلوانی نمونه و رویداد تاریخی را به روایت اساطیری تبدیل می‌کنند».

فرهنگ سنتی ایران با روایت‌های اساطیری در آمیخته

در فرهنگ سنتی ایران نیز بسیاری از رویدادهای تاریخی- مذهبی با روایت‌های اساطیری درآمیخته است و قهرمانان تاریخی شخصیت و جلوه‌ای اساطیری گرفته‌اند و به نمونه‌های ازلی با مثالی نزدیک شده‌اند. برای مثال، به توصیف‌هایی می‌توان اشاره کرد که نویسندگان داستان‌های تاریخی، مذهبی از شخصیت‌ها و قهرمانان دینی، خصایل و شمایل آن‌ها دلیری و قدرت‌شان در مقتل‌ها، سوگ‌چامه‌ها، روضه‌های شهادت و تعزیه‌نامه‌ها مانند داستان‌های حیدرنامه، خاورنامه، امیرحمزه‌نامه و مانند آن‌ها آورده‌اند.

صورت تمثیلی تابوت شهادت در نمایش‌های آیینی، شبیه‌گردانی در همان حالی که اشاره به اقتدار و شکوه قدسی شهید دارد، رنگ سیاهی و تباهی مرگ را از هستی شهیدان دور می‌کند و افق دید را به گستره زندگی سرمدی همراه با پیروزی آنان می‌گشاید. همچنین شوق و شور ستیزندگی و جانبازی را در بستر احساس تشییع کنندگان دیندار معتقد برمی‌انگیزد و اندیشه و آرمان استقبال از شهادت را برای دستیابی به حیات ابدی در ذهنیت جمعی آنان تقویت می‌کند.

گوستاو لوبون تأثیر نمایش‌های آیینی همراه با شبیه و تصویر را در ذهن جمعی عامه مردم و نقش و اهمیت صورت‌ها را در شکل‌گیری انگاره‌های رفتاری و نظم‌اندیشی جامعه با این عبارت کوتاه بیان می‌کند: «توده‌ها فقط به توسط تصاویر فکر می‌کنند و به کمک تصاویر نیز تحت تأثیر قرار می‌گیرند. فقط تصاویر ایشان را می‌رمانند و یا وسوسه می‌کنند و تنها تصاویر انگیزه رفتار آن‌ها هستند. به همین دلیل است که نمایش‌های تئاتری که تصویر را در واضح‌ترین شکل آن‌ها ارائه می‌دهند در توده‌ها همیشه تأثیر عظیمی بر جای می‌گذارند».

تشییع تابوت‌های تمثیلی شهید، در سالروز شهادت شهیدان، از سویی حدیث قدرت خداوند را در تبیین فلسفه ی مرگ و تجدید حیات شهیدان دین بازسازی می‌کند و از طرف دیگر، اسطوره‌ی باز زایی، جاودانگی و پیروزی شهیدان را در تاریخ حیات ادامه می‌دهد. رسم تابوت گردانی نوعی دگرگونی ذهنی- آرمانی در جمع سپاه مردم دیندار شرکت کننده در مراسم سوگ شهیدان پدید می‌آورد. این دگرگونی جماعت مومن و معتقد به فلسفه شهادت در پذیرش پدیده‌ی مقدس و مبارک شهادت و زنده و پایدار نگاه داشتن شور و تب شهادت خواهی کمک می کند و ارزش و اعتبار مفهوم شهادت را در ذهن آنها برتری می‌بخشد و پیوند یگانگی و همبستگی مردم را با فرهنگ مذهبی نیاکان و شهیدان تاریخ استوار می‌سازد.

آسیب‌هایی که شعر مذهبی را تهدید می‌کند

اسماعیل امینی در گفت‌وگو با ایسنا می‌گوید: برخی افراد که مطالعات دینی ندارند و نسبت به منابع و زبان شعر مذهبی نیز آشنایی ندارند اما بنا بر دلایلی به سرایش شعر مذهبی علاقه‌مند می‌شوند، شعرشان از نظر اندیشه و صحت روایت مشکل پیدا می‌کند؛ این یکی از آسیب‌های وارد بر شعرهای مذهبی امروز است.

به جز آثاری که از گذشته بوده و توسط استادان بزرگ و شاعران باسواد و برجسته خلق شده است که همه میراث گذشته شعری ما نیز این شاعران بزرگ هستند، این روزگار دوره‌ای شده است که آثار پرشمارتر از گذشته تولید می‌شود؛ به همین دلیل چند مشکل به وجود آمده است.

او افزود: برخی از شاعران مذهبی زبان مناسب سخن گفتن از موضوعات مذهبی در مدح و منزلت ائمه را نمی‌شناسند؛ یعنی با همان زبانی که حرف‌های معمولی و ترانه می‌گویند می‌خواهند حرف‌های مربوط به ارزش‌های دینی را نیز بگویند که بعضی وقت‌ها نتیجه خوبی حاصل نمی‌شود.

امینی همچنین درباره تعدد جشنواره‌ها و نشست‌های شعر آیینی و مذهبی خصوصا در ایام خاص همانند ماه محرم بیان کرد: جشنواره‌ها و نشست‌ها اگر صرفا محل عرضه آثار باشند کار کم‌فایده‌ای است، اما اگر مکانی برای تبادل تجربه و جلسات آموزشی نقد و بررسی باشند می‌توانند مفید واقع شوند که البته معمولا به این شکل نیست و جشنواره‌ها شتاب‌زده برگزار و به دادن جایزه و انتخاب آثار برتر اکتفا می‌شود. این درحالی است که اگر جایی برای تبادل تجربه‌ها و دیدار شاعران با شاعران پیشکسوت‌تر باشد مفید واقع می‌شود؛ اما اگر به حد جایزه دادن و کار خبری از آن اکتفا کنند کم‌فایده است.

این شاعر درحالی که نسل جوان شاعران امروز را علاقه‌مند و مشتاق به سرودن شعرهای مذهبی و آیینی توصیف کرد، گفت: در نسل جوان‌مان شاعران خوب بسیاری داریم که بعضا تمام وقت و هنر شاعری‌شان را صرف گفتن شعر مذهبی کرده‌اند که خیلی خوب است و در گذشته این مقدار نبوده و تعدادی از این جوانان هستند که به نسبت سن و سال و تجربیات‌شان خیلی خوب کار می‌کنند.

مشخص است که خیلی جدی منابع را مطالعه می‌کنند و به حرف منتقدان و استادان گوش می‌کنند، به همین دلیل کارشان هم استحکام خوبی دارد و هم طراوات و نوآوری جوانی را دارد.

امینی افزود: در کنار این همه آثار معمولی و ضعیف که در این حوزه منتشر می‌شوند خوشبختانه جوان‌هایی داریم که خیلی خوب کار می‌کنند و در تاریخ ادبیات ما این تعداد شعر خوب بی سابقه بوده است.

او در پایان با تاکید بر اهمیت نقد شعرهای مذهبی گفت: تقدس موضوع شعر دینی همانند مدح ائمه (ع)، سوگواری امام حسین (ع) و ... دلیل نمی‌شود بگوییم نیاز به نقد ندارد و اینگونه نیست که چون موضوع این آثار مقدس است، خود شعر نیز مقدس باشد.

شعر به هر حال سخن انسان است و سخن انسان قابل نقد است و اتفاقا در شعر مذهبی باید نسبت به نقد سختگیرتر باشیم

تأکید بر تاریخ، معماری و تعزیه در نمایشگاه «تکیه دولت»

با تکیه بر تاریخ، معماری و تعزیه، ۵۰ عکس تاریخی «تکیه دولت» در موزه عکس‌خانه به نمایش گذاشته شد.

منصور کرم‌زاده شیرانی، گردآورنده و پژوهشگر نمایشگاه عکس تاریخی «تکیه دولت» درباره برگزاری این نمایشگاه به هنرآنلاین گفت: این نمایشگاه حاصل دغدغه‌هایی بود که به واسطه پایان‌نامه کارشناسی ارشد و در سال ۹۰ برای من مطرح شد. بخشی از پژوهش من در مقطع کارشناسی ارشد به مرکز نمایش‌های آیینی مربوط بود، به همین خاطر من به تحقیق در راستای تکایا و حسینیه‌ها پرداختم. پس از ۲ سال تحقیق و پژوهش و بازدید از تکیه‌ها و حسینیه‌های مختلف در ایران، خروجی پژوهش‌هایم را در نمایشگاه تکیه دولت ارائه کردم که بسیار مورد استقبال افراد متخصص و اهل فن قرار گرفت. همان‌طور که می‌دانید حسینیه‌ها به عنوان محلی برای تعزیه و روضه خوانی شناخته می‌شدند اما در تکیه‌ها بیشتر شبیه‌خوانی و نمایش به اجرا درمی‌آمد و این مسئله برای من بسیار جذاب بود.

او تخریب تکیه دولت را اتفاقی در خور تأسف خواند و اظهار کرد: متأسفانه امروز هیچ اثری از این تکیه تاریخی و زیبا باقی نمانده است که البته این امر برای من و بسیاری از علاقه‌مندان به این بخش جای سؤال دارد. کرم‌زاده شیرانی تصریح کرد: در این نمایشگاه، سعی کردم که جایگاه تکیه دولت را از زاویه تاریخ، تعزیه و معماری به تصویر درآورم زیرا عموماً این تکیه یا با تعزیه و یا فرم معماری شناخته شده است درحالی‌که به نظر من یکی از مهم‌ترین حلقه‌های گمشده تکیه دولت همان تاریخ احداث یا تولد آن است. بخشی از این عکس‌ها مربوط به آثار قدیمی دوران قاجار است که من از آرشیو آلبوم‌خانه کاخ گلستان، مرکز اسناد اسلامی و انستیتو اسمیتسونین آمریکا به دست آوردم. البته بخشی از نمونه‌ها نیز مربوط به آثاری است که من در سال ۱۳۹۰ از این منطقه عکاسی کردم.

نامزدهای جایزه ادبی «مدیسی» معرفی شدند

۱۲ رمان فرانسوی و ۱۰ رمان خارجی به عنوان نامزدهای اولیه جایزه ادبی «مدیسی» فرانسه انتخاب شدند.

به گزارش ایسنا به نقل از فیگارو، «آرکادیا» (امانوئل بیاماک تام)، «همه مردان به طور طبیعی می خواهند بدانند» (نینا بوروئی)، «به سارا می گوید» (پائولین دلابروی)، «در شستشوی بزرگ» (فیلیپ ری)، «دیوید دیوپ» (برادر روح)، «تا سپیده‌دم نگه‌دار» (کارول فایز)، «حماقت» (پیر گویوت)، «پر زدن» (فیلیپ لان‌سون»، «فرزندان آنها پس از آنها» (نیکولاس متیو)، «آبی که عبور می کند» (فرانک مؤبر)، «قلب سفید» (کاترین پولین) و «از میان پرده‌های جهان» (فانی تیلندیر) ۱۲ رمان فرانسوی نامزد جایزه «مدیسی» در سال ۲۰۱۸ هستند. در بخش ادبیات خارجی جایزه مدیسی نیز نام آثاری از «زادی اسمیت»، «پیتر استام»، «برد واتسون»، «یی‌یون لی»، «زو والدس» و «جان کالفمن اسفنسون» دیده می‌شود. فهرست نامزدهای مرحله دوم جایزه ادبی مدیسی روز چهارم اکتبر (۱۲ مهرماه) اعلام می‌شود و برنده نهایی نیز روز ششم نوامبر (۱۵ آبان) یک روز قبل از جوایز «گنکور» و «رنوردو» اعلام می‌شود.

خلق ۱۶ اثر عاشورایی طی ۸ سال

جلیل رسولی هنرمند خوشنویس از خلق ۱۶ اثر خوشنویسی عاشورایی طی هشت سال گذشته خبر داد.

جلیل رسولی خوشنویس پیشکسوت درباره کارهای جدیدش به مهر گفت: حدود ۸ سال است به دلیل ارادتی که به حضرت امام حسین (ع) و یاران‌شان دارم، یک کار با موضوعات حضرت ابوالفضل (ع)، حضرت علی اکبر (ع) و حضرت علی اصغر (ع) در روز تاسوعا و یک کار با موضوع امام حسین (ع) در روز عاشورا تهیه می‌کنم که این کارها طی یک روز تمام می‌شوند و امسال هم برای نهمین سال قصد دارم این ۲ اثر را خلق کنم.

وی درباره نمایش ۱۶ اثری که با موضوع واقعه عاشورا خلق شده است، بیان کرد: نمایش این آثار نیازمند یک مناسبت است و در انتظار فرصتی هستم تا این آثار را به نمایش بگذارم. علاوه بر این آثار، حدود ۸۰ اثر جدید دیگر نیز دارم که در حال و هوای جدیدی خلق شده و هنوز به نمایش درنیامده‌اند و امیدوارم در فرصت مقتضی همه آثارم را به نمایش بگذارم.

اخبار

حضور وزیری‌مقدم در هنرهای زیبا مانند «زلزله» بود

قباد شیوا از شاگردان محسن وزیری‌مقدم بوده؛ با احترام از او یاد می‌کند و می‌گوید: به عقیده من وزیری یک عارف بود.

۱۶ شهریورماه امسال، هنرهای تجسمی ایران محسن وزیری‌مقدم را از دست داد؛ او یکی از برجسته‌ترین هنرمندان نوگرای ایران بود. وزیری‌مقدم که در زمینه طراحی، نقاشی و مجسمه‌سازی فعال بود، در ایتالیا درگذشت و دور از زادگاهش به خاک سپرده شد.

گفت‌وگوی ایسنا با قباد شیوا دانش‌آموخته رشته نقاشی دانشکده هنرهای زیبا، شاگرد محسن وزیری‌مقدم و گرافیست برجسته چند روز پس از درگذشت محسن وزیری‌مقدم در دفتر کار شیوا انجام شد.

او صحبتش را اینگونه آغاز کرد: ما بین سال‌های ۴۰ تا ۴۵ دانشجوی دانشکده هنرهای زیبا بودیم. سال ۴۴ بود، بین بچه‌ها پیچید که آقایی از خارج به دانشگاه آمده است. آقای وزیری‌مقدم از ایتالیا به دانشکده هنرهای زیبا آمده بود و دانشجوها را تعلیم می‌داد. حضور او در دانشکده هنرهای زیبا مانند یک زلزله بود. سیستم کار با دانشجوها گل و منظره بود اما او که آمد به این چیزها می‌خندید. وزیری‌مقدم برنامه‌ها را تغییر داد و به روز کرد و به همین دلیل از سوی ما دانشجوها مورد استقبال قرار گرفت. آموزش او به روز بود. او ما را وارد نگاه انتزاعی کرد من به شخصه خیلی چیزها از او یاد گرفتم. او فرم را به ما یاد می‌داد و وقتی من وارد کار گرافیم شدم خیلی به دردم خورد.

کسی قدر او را در این مملکت ندانست. معمولا تابستان‌ها به ایتالیا می‌رفت و با شروع سال تحصیلی به ایران می‌آمد. در ایتالیا فهمیدند که او کیست و وزیری به یک هنرمند جهانی تبدیل شد. وقتی به ایران می‌آمد اذیت می‌شد، می‌دید کارهایش که در انبار بوده شکسته شده است، این شد که کارهایش را به ایتالیا فرستاد. در غرب او را بیشتر می‌شناسند تا ایران. وقتی به ایران می‌آمد آرامش نداشت و این قضایا آزارش می‌داد. چرا در آنجا برایش بنیاد درست کنند اما در اینجا کسی با او کاری نداشته باشد؟ باید برای او در ایران یادبود بگیرند و آثاری را که در موزه هنرهای معاصر دارد نمایش بدهند. او ایران را خیلی دوست داشت اما وقتی می‌آمد خیلی اذیت می‌شد.

به عقیده من وزیری یک عارف بود. چنگ زدن‌ها برای رسیدن به خلوص در کارهای او دیده می‌شود. در اولین دوره‌ای که اروپا خیلی مشهور شد برای کارهای شنی او بود که در آن‌ها چنگ زدن و جستجو به دنبال پیدا کردن معبود وجود دارد. در کارهای او معنویت وجود داشت. همین خراش‌ها و جست‌وجوها با حس موسیقی در آخرین نمایشگاهش بود.

او به دنبال پیدا کردن یک موعود بوده تمام خراش‌ها و چنگ‌ها به دنبال موعود بوده است. این سبک است که او در تمام زندگیش جست‌وجوگر بوده است. این چنگ‌زدن‌ها به یک موسیقی بصری تبدیل شده بود. باید کارهایش را تعقیب می‌کردی. این خراش دادن و جستجو کردن از کارهای شنی شروع شد و تا کارهای آخرش ادامه پیدا کرد. تلخی در کارهایش نیست با وجود اینکه زندگی خیلی تلخی داشته است.

افزایش ۲۷۰۰ تومانی میانگین قیمت کتاب

مقایسه آمار نشر کتاب در یک سال گذشته نشان می‌دهد که میانگین قیمت هر کتاب با افزایش ۲۶۸۲ تومانی «رشد ۱۵ درصدی» از ۱۷ هزار و ۸۳۲ تومان در مرداد ۹۶ به ۲۰ هزار و ۵۱۴ تومان در مرداد ۹۷ رسیده است.

بر اساس آمار منتشرشده توسط خانه کتاب در زمینه نشر کتاب طی یک‌سال گذشته، ۸ هزار ۵۳۳ عنوان کتاب در مرداد ماه سال ۱۳۹۷ منتشر شده است. در این میان سهم کتاب‌های عمومی ۵ هزار و ۷۰۷ عنوان بوده و تعداد کتاب‌های کودک و نوجوان با کاهش ۹ درصدی به هزار و ۱۲۶ عنوان رسیده است. در تیرماه ۱۳۹۷، تعداد ۸ هزار و ۹۴۶ عنوان کتاب منتشر شده از این تعداد سهم کتاب‌های عمومی ۶ هزار و ۶۹ عنوان بوده است. کتاب‌های کودک و نوجوان هزار و ۲۹۷ عنوان و کتاب‌های کمک درسی هزار و ۵۸۰ عنوان است که در مقایسه با تیر ماه سال گذشته به ترتیب افزایش ۴ درصدی، ۵۳ درصدی و ۵۱ درصدی را نشان می‌دهد.

کلید ایرانشناسی، زبان فارسی است

غلامعلی حداد عادل در دیدار با شرکت‌کنندگان هشتمین دوره دانش‌افزایی ایران‌شناسی گفت: زبان فارسی کلید ایران‌شناسی است و هر چه بهتر زبان فارسی را یاد بگیرید ایران‌شناس موفق‌تری خواهید بود.

به گزارش ایسنا، دانشجویان ایران‌شناسی کشورهای ترکیه، ارمنستان، گرجستان، هندوستان، قزاقستان و چین که به دعوت سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی در هشتمین دوره دانش‌افزایی ایران‌شناسی شرکت کرده بودند، ضمن آشنایی با فعالیت‌های بنیاد سعدی، با غلامعلی حدادعادل، رئیس بنیاد سعدی و معاونان این بنیاد دیدار و گفت‌وگو کردند. با مطالعه کتاب‌هایی که از تاریخ دنیای باستان در دانشگاه‌های معتبر تالیف شده است، متوجه می‌شوید یکی از تمدن‌های باستان را تمدن ایران قدیم می‌دانند، چراکه سه هزار سال پیش در کشور ما حکومت‌هایی با روش حکومت‌داری پیشرفته وجود داشته است. باید بگوییم کلید ایران شناسی زبان فارسی است. هر چه فارسی را بهتر یاد بگیرید، ایران‌شناس موفق‌تری خواهید بود.

«رابرت ردفورد» به‌طور رسمی از سینما کناره‌گیری کرد

نمایش فیلم «پیرمردو تفنگ» در جشنواره تورنتو با تشویق ایستاده تماشاگران روبه‌رو شد تا رابرت ردفورد بدرقه‌ای به یادماندنی برای وداع از دنیای بازیگری داشته‌باشد.

به گزارش هنر و تجربه، رابرت ردفورد بازیگر آثار به یادماندنی تاریخ سینما چندی پیش اعلام کرد که پس از نمایش آخرین فیلمش «پیرمرد و تفنگ» از دنیای بازیگری خداحافظی می‌کند.این فیلم برای اولین بار در جشنواره تورنتو به نمایش درآمد و مورد تشویق تماشاگران و تحسین منتقدان قرار گرفت. بسیاری از منتقدان شانس این بازیگر را برای دریافت اسکار بهترین بازیگری برای این فیلم بسیار زیاد عنوان کرده‌اند. «پیرمرد و تفنگ» داستانی را روایت می‌کند که ریشه در حقیقت دارد و قهرمانان آن یک سارق بانک و یک فراری از زندان هستند.رابرت ردفورد ۸۲ سال دارد و تاکنون یک بار در سال ۱۹۸۰ برای فیلم «مردم معمولی» اسکار بهترین کارگردان را دریافت کرد و یک بار در سال ۲۰۰۲ جایزه اسکار افتخاری گرفت. از فیلم‌های مشهور ردفورد در تاریخ سینما می‌توان به «تیش»، «بوچ کسیدی و ساندیس کید» و «خارج از آفریقا» اشاره کرد.